

การบูรณาการวิธีการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษกับการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือสำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรี

Integrating Teaching English Speaking Skills Towards
Cooperative Learning for Thai Undergraduate Students

รังสรรค์ หล้าคำจา* ธนาภัสสร สอนธิรักษ์* วิมลพร ระเวงวัลย์*

ธิติรัตน์ รักชาติศรี* และภาวิณี บุญจันดา*

Rungsan Lakhamja, Thanaphat Sonthirak, Wimolporn Rawengwan,

Thitirat Raksasri and Pawinee Boonchanda

วันที่ส่งบทความ: 30 กรกฎาคม 2564, วันที่แก้ไขบทความ: 29 ตุลาคม 2564,

วันที่ตอบรับบทความ: 20 ธันวาคม 2564

บทคัดย่อ

การจัดการเรียนการสอนสมัยใหม่ในยุคปัจจุบันถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากและเป็นการสนับสนุนการเรียนรู้ อีกทั้งยังมีบทบาทสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอน แม้กระทั่งการเรียนรู้การเรียนรู้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน และการเรียนรู้ด้วยตัวเอง บทความนี้ได้สะท้อนและนำเสนอแนวคิดและการบูรณาการการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ ลักษณะเด่นของวิธีการเรียนแบบร่วมมือมาบูรณาการการสอนภาษาอังกฤษโดยเน้นทักษะการพูดซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสารในปัจจุบันซึ่งถือว่าการพูดเป็นทักษะที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อการเรียนการสอนและการทำงาน

คำสำคัญ : การเรียนแบบร่วมมือ การสอนพูดภาษาอังกฤษ การบูรณาการ

Abstracts

Modern teaching and learning management are critical in today's world. Learners learn to learn both in and out of the classroom. This paper reflects and presents the concepts and integration of English language teaching towards a collaborative learning approach. Furthermore, this paper presents a distinctive feature of the collaborative learning approach to integrate English language teaching, emphasizing speaking skills essential in communication today, especially teaching and working.

Keywords: Cooperative Learning, Teaching English Speaking Skills, Integrating

* อาจารย์สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อีเมล
rungsan.l@nsru.ac.th

Lecturer of English Language, Foreign Languages Program, Faculty of Humanities and Social
Sciences, Nakhon Sawan Rajabhat University. Email: rungsan.l@nsru.ac.th

บทนำ

ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นวิชาบังคับอีกวิชาหนึ่งที่มีการเรียนการสอนทุกหลักสูตรในทุก ระดับการศึกษาของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 อ้างถึงใน เพ็ญยุพา แยมศรี และคณะ, 2563) เป็นทักษะที่ซับซ้อน และค่อนข้างยากสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จึงยังเป็นปัญหาแก่ ผู้เรียน แม้เด็กไทยจะได้รับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน แต่ไม่สามารถ ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

ในการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษนั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ระดับ คือ ระดับต้น และระดับสูง ซึ่งในบทความนี้ได้เน้นการสอนพูดในระดับต้น กล่าวคือ ผู้เรียนจะมุ่งเน้นความถูกต้อง ของการใช้ภาษา (language accuracy) การออกเสียง การใช้คำศัพท์ (pronunciation and vocabulary) และโครงสร้างไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร (communicative grammar structures) จากที่กล่าวมาข้างต้น กิจกรรมการเรียนการสอนพูดจะเน้นให้ผู้เรียนในระดับต้นฝึกทักษะการพูดตาม แบบ รวมไปถึงโครงสร้างประโยคที่กำหนดไว้ให้พูดเสียเป็นส่วนใหญ่ ส่วนการจัดกิจกรรมเพื่อฝึก ทักษะสำหรับผู้เรียนในระดับสูงจะมุ่งเน้นการใช้ภาษาให้เกิดความคล่องแคล่ว (fluency) โดยเน้น จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารที่อิสระ เสริมสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดภาษาอังกฤษใน สถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง (real-world situation) จึงทำให้เกิดประสิทธิภาพต่อการสื่อสารได้อย่าง คล่องแคล่วและถูกต้อง

ปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ชัชริย์ บุณนาค (2561) ได้กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย และข้อเสนอแนะด้านยุทธศาสตร์การพัฒนารับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปี 2564 – 2568 ซึ่ง สามารถแบ่งออกเป็นหมวดหมู่ได้แก่ ปัญหาการเรียนการสอน ปัญหาด้านครูผู้สอน (ครูไทยและ ครูต่างชาติ) ปัญหาการบริหารจัดการภายในหมวดภาษาต่างประเทศ ปัญหาด้านสภาพแวดล้อม ในการเรียนภาษาอังกฤษ ปัญหาด้านเกณฑ์ในการประเมินทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ และปัญหาด้าน หลักสูตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่บูรณาการทั้ง 4 ทักษะ การฝึกปฏิบัติยังไม่เพียงพอ ส่วนใหญ่เน้นการสอนไวยากรณ์และท่องศัพท์ ส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถ ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ถึงแม้จะมีความพยายามในการจ้างครู ต่างชาติ (ทั้งที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา) จากปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ ได้กล่าวมาข้างต้น ซึ่งสอดคล้องกับ (ทิพวัลย์ มาแสง, 2532 อ้างอิงใน นวพร ชลารักษ์, 2559) ที่ได้ กล่าวถึงปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จ คือ ครูผู้สอน ทั้งนี้ เพราะว่าครูผู้สอนส่วนใหญ่มักจะเป็นครูประจำชั้น ไม่มีวุฒิการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษ ขาด ความแม่นยำในเนื้อหาทำให้ไม่กล้าที่จะสอน ขาดความมั่นใจ ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานที่มั่นคง ครูขาดความชำนาญ โดยเฉพาะการสอนให้นักเรียนพูด และไม่มีวิธีการสอนที่จูงใจให้นักเรียนเห็น ความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ขาดความสนใจ และขาด แรงจูงใจในการเรียน ไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือนั้นถือว่าเป็นเทคนิคอย่างหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยได้มีการนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรายวิชาภาษาอังกฤษ ในบทความนี้ผู้เขียนได้นำเสนอแนวคิดหลักที่จะนำไปสู่การจัดการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ กล่าวคือ การจัดการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาที่จะต้องจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการพูดเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วนั้นผู้เรียนแทบจะไม่ค่อยมีโอกาสได้พูด หรือใช้ทักษะภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ผู้สอนควรให้ความสำคัญคือ การจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนได้กล้าพูด ใช้วิธีที่สร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนว่าไม่ต้องกลัวการพูดผิด ผู้สอนและผู้เรียนคนอื่น ๆ พร้อมทั้งจะให้ความช่วยเหลือ ซึ่งบทความนี้ผู้เขียนขอเสนอกิจกรรมที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือดังนี้

1. การใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมเพื่อช่วยเสริมสร้างทักษะการพูดที่ตรงความสนใจของผู้เรียน เช่น การใช้รูปภาพต่าง ๆ จากภาพถ่ายทางอินเทอร์เน็ต การใช้ลักษณะรูปร่างต่าง ๆ เช่น ไอคอน หรือโมเดล เพื่อช่วยสื่อให้ถึงเนื้อหา และหัวข้อที่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนได้ดีขึ้น

2. การใช้กิจกรรมคู่และกลุ่ม ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการพูดนั้น การทำกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม (Think-pair-share) จะทำให้ผู้เรียนลดความวิตกกังวล และทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นและเกิดแรงจูงใจที่อยากจะมาส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ อีกทั้งทำให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นอิสระ และเกิดความท้าทายความสามารถของผู้เรียน เกิดความคิดสร้างสรรค์และเกิดทักษะในการคิดแก้ไขปัญหา ระหว่างการทำกิจกรรม สามารถใช้ภาษาตามความสามารถของตนได้อย่างอิสระ และที่สำคัญสำหรับผู้สอนที่ยังไม่มีประสบการณ์การจัดการเรียนการสอนก็ไม่ต้องกังวลว่าผู้เรียนจะสร้างความรำคาญหรือส่งเสียงดังรบกวนผู้เรียนคนอื่นอีกด้วย (Brown, 2003)

กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการสอนแบบเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยให้ผู้เรียนและสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มได้เรียนรู้ร่วมกันให้ได้มากที่สุด ซึ่งนักศึกษาที่เรียนรู้ร่วมกันในรูปแบบนี้จะมีสามารถในการทำความเข้าใจแนวคิด ทฤษฎี ระลึกข้อมูลพัฒนาทักษะการใช้เหตุผลและการแก้ปัญหาได้ดีกว่านักศึกษาที่เรียนในรูปแบบรายบุคคล และนอกจากนี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือยังมีข้อดีในการช่วยพัฒนาทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความมั่นใจ และเห็นคุณค่าในตนเอง และการสนับสนุนช่วยเหลือกันในกลุ่มสมาชิกที่เรียนด้วยกัน (Johnson & Johnson, 1994 & Slavin, 1995, อ้างถึงใน ถิรวัฒน์ ตันทนีส, 2559) สมบัติ คชสิทธิ์ และคณะ (2560) ได้กล่าวถึง แนวคิดทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (English as a Second Language or English as a Foreign Language) ทั่วโลกในปัจจุบัน ให้ความสำคัญเกี่ยวกับสมรรถนะทางการสื่อสาร (Communicative Competency) การจัดการเรียนการสอนจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนภาษาสามารถใช้ภาษาสื่อสารโลกได้จริง

พัฒนาผู้เรียนภาษาให้มีความรู้หลักภาษา (Form) ควบคู่กับการใช้ภาษา (Use) ได้อย่างเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ การคิดวิเคราะห์ (Analytical Thinking) การคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) ทักษะการแก้ปัญหา (Problem Solving) และที่สำคัญคือการทำงานร่วมกันเป็นทีม (Collaborative and Teamwork) ซึ่งนับได้ว่าเป็นแนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับแนวปัจจุบันบริบทของผู้เรียน และพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารได้อย่างเกิดประสิทธิภาพ

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในศตวรรษที่ 21

การจัดการกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น ถือได้ว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพและที่สำคัญเป็นแนวคิดที่ครูในศตวรรษที่ 21 ต้องนำกิจกรรมต่าง ๆ สอดแทรกในการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน อรรถนิตา หวานคง (2559) ได้กล่าวถึงกลวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 คือ ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจวัตถุประสงค์ของตนเองที่จะพูด และผู้สอนต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้ฟังได้อย่างถูกต้อง ทักษะการพูดไม่ได้ยึดความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนต้องจัดบรรยากาศการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ เน้นกระบวนการสอนมากกว่ารูปแบบของการสอน สอนจากสิ่งที่นำไปสู่สิ่งที่อยากเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติ จัดกิจกรรมและใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย ตลอดจนให้กำลังใจโดยการชมเชย เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน

เทคนิคการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การจัดการสอนโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น เป็นการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และใช้เทคนิคการสอนเพื่อช่วยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งไสว พักขาว (2544 อ้างถึงใน เรวดี ศรีสุข, 2553) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่นิยมประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันมีทั้งสิ้น 7 รูปแบบ คือ

1. รูปแบบ Jigsaw กล่าวคือเป็นเทคนิคการสอนที่อาศัยแนวคิดการต่อภาพ วิธีการเรียนรู้นี้ ผู้สอนจะแบ่งกลุ่มผู้เรียนโดยการคละตามความสามารถ พร้อมกับมอบหมายให้ทุกกลุ่มทำกิจกรรมในหัวข้อเดียวกัน หลังจากนั้นในกลุ่มหลัก (Home Groups) ที่แบ่งไว้ให้แบ่งสมาชิกภายในกลุ่มศึกษาเพียงส่วนหนึ่ง โดยขณะที่ศึกษาหัวข้อย่อยอยู่นั้น ผู้เรียนจะทำงานเป็นกลุ่มกับเพื่อนกลุ่มอื่นที่ได้รับมอบหมายให้ศึกษาหัวข้อย่อยเดียวกันเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert Group) และเตรียมพร้อมที่จะกลับไปอธิบายหรือสอนเพื่อนสมาชิกในกลุ่มหลักของตนเอง

2. รูปแบบ STAD (Student Teams – Achievement Division) เป็นเทคนิคการเรียนการสอนแบบร่วมมือวิธีหนึ่งที่สามารถบูรณาการร่วมกับกิจกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบลักษณะอื่น ๆ และต้องการให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า ร่วมกับภายในกลุ่มสืบเนื่องจากสิ่งที่ผู้สอนได้สอนไป ซึ่งสามารถปรับใช้ได้กับทุกวิชาที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่

ข้อเท็จจริง เกิดความคิดรวบยอด ค้นหาสิ่งที่มีคำตอบชัดเจน แน่นนอน ซึ่งสลาบิน (Slavin, 1980 อ้างอิงใน เรวดี ศรีสุข, 2553) ได้เสนอรูปแบบการเรียนแบบเป็นทีม (Student Teams Learning Method) ไว้ด้วยกัน 4 รูปแบบ คือ 1) Student Teams – Achievement Divisions (STAD) 2) Teams – Games – Tournament (TGT) ซึ่งเป็นรูปแบบที่สามารถปรับใช้กับทุกวิชาและระดับชั้น 3) Team Assisted Individualization (TAI) เป็นรูปแบบที่เหมาะสมกับการสอนวิชาคณิตศาสตร์ และ 4) Cooperative Integrated Reading and Composition (CIRC) เป็นรูปแบบในการสอนอ่าน และการเขียน

3. รูปแบบ LT (Learning Together) รูปแบบการจัดการเรียนการสอนในลักษณะนี้ ผู้สอนกำหนดสถานการณ์หรือโครงงาน พร้อมกำหนดเงื่อนไข รายละเอียดของงาน เพื่อให้ผู้เรียนมีความคิดในเชิงสร้างสรรค์ผลงานเอง หลังจากนั้นผู้สอนแบ่งกลุ่มผู้เรียนโดยความสามารถ แล้วให้ผู้เรียนทำผลงานเป็นกลุ่ม ซึ่งสมาชิกกลุ่มรับผิดชอบในงานส่วนของตนเอง เมื่องานในส่วนของตนเองเสร็จแล้ว จะนำงานของทุกคนมารวมเป็นงานของกลุ่ม

4. รูปแบบ TAI (Team Assisted Individualization) ในการสอนรูปแบบนี้เน้นวิธีการที่ผสมผสานระหว่างการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) และการสอนรายบุคคล (Individualization Instruction) เข้าไว้ด้วยกัน โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรมในการเรียนได้ด้วยตนเองตามความสามารถของตนและส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

5. รูปแบบ TGT (Teams – Games – Tournaments) การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบนี้เน้นการแข่งขันทำกิจกรรม กล่าวคือเป็นการเรียนที่มีการแข่งขันกันระหว่างกลุ่มด้วยเกม ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้เรียนในกลุ่มเล็ก ๆ ครอบคลุมความสามารถเช่นเดียวกับรูปแบบการเรียนการสอนแบบกลุ่มแข่งขันแบบแบ่งตามผลสัมฤทธิ์ (STAD) โดยมีความแตกต่างกันที่การเข้าร่วมกลุ่มจะมีลักษณะถาวรกว่า โดยสมาชิกแต่ละคนของกลุ่มหนึ่ง ๆ ต้องแข่งขันตอบคำถามกับสมาชิกของกลุ่มอื่นที่โต๊ะแข่ง (Tournament Tables) เป็นรายสัปดาห์ โดยนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์เดียวกันจะแข่งขันเพื่อทำคะแนนในกลุ่มของตน

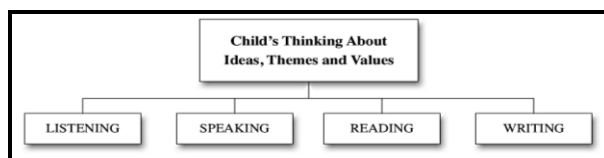
6. รูปแบบ GI (Group Investigation) การจัดการเรียนการสอนในลักษณะแบบสืบสวนสอบสวน จะเน้นการสร้างบรรยากาศการทำงานร่วมกัน เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การสอนในลักษณะดังกล่าวเป็นการสอนที่เน้นความสำคัญของทักษะการคิดในระดับสูงที่เป็นโครงสร้างที่เกิดการเรียนรู้ เช่น การให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์และประเมินผลการทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยใช้วิธีการสืบค้นแบบร่วมมือกันเพื่อเกิดการอภิปรายเป็นกลุ่ม รวมทั้งการวางแผนที่ดีเพื่อผลิตโครงการของกลุ่ม

7. โปรแกรม CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) เป็นลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เหมาะสมสำหรับการสอนทักษะการอ่าน การเขียน และทักษะทางภาษา (Language Arts) นับว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ใหม่ที่สุดของวิธีการเรียนรู้ในลักษณะเป็นทีม และเกิดความน่าสนใจ เนื่องจากเป็นโปรแกรมการเรียนการสอนที่นำการเรียนการสอนแบบร่วมมือมาปรับใช้กับการอ่านและเขียนโครงการโดยที่ผู้สอนที่เน้นหลักสูตรและวิธีการสอนในการพยายามที่จะนำการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ กล่าวคือ วิธีการใช้ขึ้นอยู่กับรูปแบบ

กระบวนการเขียน (CIRC -Writing/Language Arts) CIRC สำหรับการสอนอ่านและการเขียนนั้น โดยปกติแล้วจะใช้ควบคู่ไปด้วยกัน แต่ก็สามารถใช้โปรแกรมนี้แยกในการสอนอ่าน หรือการสอนเขียนเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งได้

การบูรณาการการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การจัดกิจกรรมบูรณาการการสอนพูดภาษาอังกฤษ ถือได้ว่าเป็นกิจกรรมที่สอนยากสำหรับผู้เรียนคนไทย หากจะกล่าวได้ว่าเพราะผู้เรียนมีโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษน้อยมาก เพราะภาษาประจำชาติของเราคือภาษาไทย เพราะส่วนใหญ่แต่เดิมมาแล้วนั้นเราให้ความสำคัญกับการเรียน การอ่าน – เขียนเป็นส่วนใหญ่ เพื่ออ่านหนังสือหรือตำรา และเสาะแสวงหาความรู้เพิ่มเติม อีกทั้งปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษถือว่าเป็นภาษากลางที่โลกปัจจุบันใช้ในการสื่อสาร เช่น การติดต่อทาง อินเทอร์เน็ต คอมพิวเตอร์ สื่อสังคมออนไลน์ เป็นต้น ดังนั้น การบูรณาการการสอนพูด ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย สนุกสนาน ไม่เกิดความน่าเบื่อ ยกตัวอย่างกิจกรรมเช่น การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปรายกลุ่ม การรายงานหน้าชั้นเรียน การสัมภาษณ์ การแสดงละคร เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้เรียนจะได้รับการฝึกทักษะการพูดไปพร้อม ๆ กันกับผู้เรียนในกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนเพลิดเพลินกับการเรียนได้มากยิ่งขึ้น พวงรัตน์ วิเวกานนท์ (ม.ป.ป.) สำหรับประเทศไทย กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยบูรณาการการสอนพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพและเสริมสร้างการพูดภาษาอังกฤษ คือ วิธีสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เยนี ซูลาสตรี (Yeni Sulastri, 2009 อ้างถึงใน ชีระศักดิ์ สันชัย และพชรนนท์ สายัญห์เกษะ, 2559) ได้ศึกษา การเสริมสร้างการพูดภาษาอังกฤษผ่านการพูดอภิปรายบทความโดยใช้วิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว ในโรงเรียนมัธยม โกลเลห์ ผลการศึกษาพบว่า วิธีการสอนทีม คู่ เดี่ยว เป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพที่สามารถใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดสำหรับผู้เรียน อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมทักษะทางสังคมระหว่างผู้เรียน และช่วยสอนให้ผู้เรียนแก้ปัญหาผ่านการสื่อสาร อภิปรายงานภายในกลุ่ม และมีความมั่นใจในการพูด ทำให้ผู้เรียนไม่วิตกกังวลในการเรียนรู้ เพราะผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนภายในกลุ่มเป็นคู่ และสร้างความมั่นใจในการพูด และยังบูรณาการการอ่านและการเขียนได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ นวลรดา ก้อนคำ และสมพงษ์ พันธุ์รัตน์ (2562) ที่ได้ศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเองที่เรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ผลคือ ผู้เรียนมีผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และผู้เรียนยังมีระดับคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงอีกด้วย

ภาพที่ 1 การสอนแบบบูรณาการ (A Model of Integration)

ที่มา : พวงรัตน์ วิเวกานนท์ (ม.ป.ป.)

ในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้เขียนได้นำเสนอการบูรณาการการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ จากประสบการณ์และมุมมองของผู้เขียน เพื่อให้การบูรณาการประสบผลสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ การพัฒนาทักษะภาษา โดยเฉพาะการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษควรจะผนวกการสร้างแรงจูงใจในการเรียน (Learning Motivation) เข้ากับการเรียนแบบร่วมมือด้วย กล่าวคือ การบูรณาการการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีข้อจำกัดของผู้เรียนทั้งภายในและภายนอกชั้นเรียน นักจิตวิทยาได้กล่าวไว้ว่า การสร้างแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ได้แก่ แรงที่เกิดจากสิ่งเร้าภายนอกมากระตุ้น ทำให้เกิดแรงจูงใจต่อผู้เรียน เช่น การแข่งขันระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน การแข่งขันกับตนเอง การให้รางวัล การชมเชย การทดสอบ การลงโทษ หรือบุคลิกภาพครูผู้สอนก็ถือว่าเป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเกิดความประทับใจ และเกิดความสำเร็จได้ดีมาก ส่วนด้านการสร้างแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) กล่าวคือ เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากตัวของผู้เรียนโดยตรง ยกตัวอย่างเช่น การสร้างความต้องการ การอยากรู้อยากเห็น การมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งเร้าที่ผู้เรียนได้เกิดความสนใจ

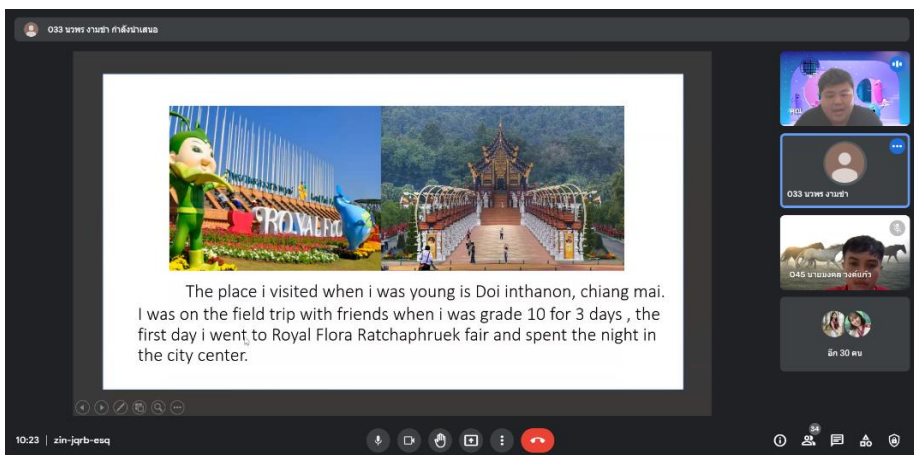
การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผสมผสานกับการเรียนรู้แบบเสมือนจริง (Virtual Learning)

ในปัจจุบันนี้จะปฏิเสธไม่ได้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันจะต้องปรับให้ทันกับสถานการณ์ในยุค New Normal ซึ่งเป็นผลมาจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ผู้เขียนเองในฐานะที่เป็นผู้สอนมีมุมมองสำหรับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เข้ากับสถานการณ์การสอนผ่านระบบออนไลน์ กล่าวคือ ผู้สอนจะไม่สามารถจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนได้ตามปกติ จึงจำเป็นอย่างมากที่จะต้องใช้เครื่องมือที่จะสามารถจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อการจัดการเรียนการสอนทางไกล เพื่อสามารถตอบสนองความต้องการ และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุดในการจัดการเรียนการสอน เช่น การใช้โปรแกรม หรือ Application ที่เอื้ออำนวยความสะดวก ยกตัวอย่าง ในสถานศึกษาผู้สอนสามารถประยุกต์ใช้ Google Workspace for Education: Meet, Hangouts, Classroom, Drive, Docs, Forms หรือ การใช้โปรแกรมประยุกต์ของ Microsoft 365 Education เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา บุญภักดี (2563) ได้นำเสนอการจัดการเรียนรู้ยุค New Normal กล่าวคือ ผู้สอนจะต้องปรับตัวโดยให้จัดการเรียนการสอนแบบ Online และจำเป็นอย่างมากที่จะต้องใช้เครื่องมือที่ช่วยในการจัดการเรียนการสอน รวมถึงการประชุมทางไกล เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน การใช้เทคโนโลยีเพื่อจัดการเรียนการสอนภาษาอย่างเต็มรูปแบบนั้น เป็นการช่วยให้การเรียนการสอนภาษามีความน่าสนใจมากขึ้น ทำให้การเรียนการสอนได้ออกจากกรอบจำกัดที่เมื่อก่อนต้องจำกัดเฉพาะในห้องเรียนสี่เหลี่ยม ดังนั้น ผู้สอนจึงสามารถผลิตวิกฤตให้เป็นโอกาสในการสร้างสรรค์การสอนได้อย่างไร้ขีดจำกัด ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา เลิศมิ่งมงคลชัย (2564) ได้กล่าวถึงการสนทนากับนักวิชาการไทยในหัวข้อมหาวิทยาลัยไทยปรับตัวอย่างไรในช่วงสถานการณ์โควิด-19 ไว้ว่า “การศึกษาทางไกลสำหรับ ‘ทุกคน’ จะกลายเป็นความนิยมใหม่ที่เกิดขึ้น COVID-19 ทำให้มหาวิทยาลัยหลายแห่งปรับเปลี่ยนไปสู่รูปแบบดังกล่าวและปรับตัวอย่างทันท่วงที มหาวิทยาลัยที่สามารถสร้างโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสมเหล่านี

ได้ก่อนจะสามารถตอบสนองต่อความต้องการได้เร็วกว่าคนอื่น” ดังนั้น ผู้เขียนสามารถสรุปในมุมมองของการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือผสมผสานกับการเรียนรู้แบบเสมือนจริงได้ ผ่านโปรแกรมประยุกต์ต่าง ๆ ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะการพูด โดยการอธิบาย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้สอน และกับผู้เรียนคนอื่น ๆ ได้อย่างง่ายดาย และยังมีความน่าสนใจมากกว่าการเรียนในห้องเรียน เช่น การใช้โปรแกรม PowerPoint เพื่อนำเสนอบทเรียน การใช้รูปภาพ การใช้วิดีโอค้นจาก YouTube ซึ่งเป็นการสร้างความแตกต่างจากการเรียนภาษาแบบดั้งเดิมได้มากยิ่งขึ้นอีกทางหนึ่ง

ภาพที่ 2 การจัดการเรียนรู้ยุค New Normal
ที่มา : รังสรรค์ หล้าคำจา (2564)

ภาพที่ 3 การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือผสมผสานกับการเรียนรู้เสมือนจริงในยุค New Normal
ที่มา : รังสรรค์ หล้าคำจา (2564)

ข้อจำกัดของการสอนการพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การสอนพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือมีข้อดีหลายประการตามที่ผู้เขียนได้นำเสนอไปแล้วข้างต้น แต่ในความเป็นจริงและความเป็นไปได้แล้วนั้นยังคงมีข้อจำกัดของการสอนพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น จากประสบการณ์ของผู้เขียนสามารถสรุปประเด็นและนำเสนอข้อจำกัด คือ ประเด็นจากกิจกรรมการสอนพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นซึ่งมีความหลากหลายในการความสามารถเวลาของผู้สอนได้จัดแบ่งกลุ่ม ผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ในระดับสูงจะสามารถปรับตัว ทำกิจกรรม รวมถึงเข้าใจในบริบทได้เป็นอย่างดี แต่ในทางกลับกัน ผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับต่ำนั้น อาจจะปรับตัวกับผู้เรียนในระดับสูง และปานกลางได้ค่อนข้างยาก หรืออาจจะแสดงทัศนคติ รวมไปถึงการอภิปรายกันภายในกลุ่มที่ไม่สามารถตกลงกันได้ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ถ้าหากมีการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ดังนั้น ผู้สอนจึงมีหน้าที่และบทบาทที่สำคัญมากในการอธิบายถึงขั้นตอนการทำกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับพระมหาสังเวช จันทโสภิ (ศรีโคตร) (2551) ได้กล่าวถึงข้อจำกัดและข้อเสนอแนะจากการศึกษาประสิทธิภาพการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือของนิสิตชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยสงฆ์ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้ ผู้สอนควรเน้นการคาดเดาคำศัพท์หรือการอภิปรายในกลุ่มให้มาก ไม่ควรแนะนำให้ผู้เรียนค้นหาศัพท์ในพจนานุกรมเพียงอย่างเดียว ยกเว้นถ้าหากจำเป็นจะต้องค้นหาคำศัพท์บางคำเพื่อจะได้ตรวจสอบความถูกต้อง นอกจากนั้นขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกัน ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนภายในกลุ่มเกิดปฏิสัมพันธ์ อภิปรายและสร้างบรรยากาศแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภายในกลุ่มให้เกิดความกระตือรือร้นให้ได้มากที่สุด

สรุป

ผู้เขียนเห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการสอนที่ใช้ประโยชน์สูงสุดจากกิจกรรมความร่วมมือที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนเป็นคู่และกลุ่มเล็กในห้องเรียน การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มที่จัดขึ้นเพื่อให้การเรียนรู้ขึ้นอยู่กับกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่มีโครงสร้างทางสังคมระหว่างผู้เรียนในกลุ่ม และผู้เรียนแต่ละคนต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองและมีแรงจูงใจที่จะเพิ่มการเรียนรู้ของผู้อื่น และจากการนำเสนอข้อมูลที่กำลังมาทั้งหมดข้างต้นนั้น การบูรณาการการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยเน้นการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งมีทฤษฎี แนวคิด และรูปแบบกลวิธีในการสอนพูดภาษาอังกฤษรูปแบบต่าง ๆ ที่จะเป็เครื่องมือช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของพระมหาโสพล จันทรฤทธิ์, ปรีชา สุขเกษม และ ประเสริฐ เรือนนะการ (2559) ที่ได้ศึกษาการเปรียบเทียบทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือตามเทคนิค STAD กับกิจกรรมการเรียนตามคู่มือครู ผลการวิจัยดังกล่าวได้ค้นพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ของทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือสูงกว่ากิจกรรมการเรียนตามคู่มือครู ตลอดจนความพึงพอใจต่อวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงกว่ากิจกรรมตามคู่มือครู ดังนั้น การบูรณาการการสอนพูดภาษาอังกฤษ ผู้เขียนสามารถสรุปได้ว่า เป็นการจัดการระบบการบูรณาการการสอนเพื่อให้ผู้สอน

ได้มีการวางแผนการจัดการสอนอย่างเป็นระบบ การคัดสรรกิจกรรมให้เหมาะสมสอดคล้องกับทักษะสมรรถภาพของผู้เรียน ซึ่งเป็นตัวที่จะทำให้ส่งผลประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ไม่ใช่แค่การพัฒนาทักษะการพูด จะยังเป็นการบูรณาการทุก ๆ ทักษะให้เกิดประสิทธิภาพได้ดีขึ้นที่สุด การบูรณาการเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วมในการสอนพูดภาษาอังกฤษนั้น การเรียนแบบผู้เรียนมีส่วนร่วมกับผู้สอนถือว่าเป็นหัวใจของการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การเรียนแบบมีส่วนร่วมเน้นการทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน กลุ่มที่เหมาะสมแล้วแต่การจัดกิจกรรมการสอน ตามปกติแล้วผู้สอนควรจัดกลุ่มประมาณ 3 – 5 คน กลุ่มที่จัดควรเป็นกลุ่มที่สมาชิกกลุ่มมีความหลากหลายทั้งความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ เพศ ให้รู้จักตั้งชื่อกลุ่ม นักรวมกลุ่มโดยการจัดโต๊ะ และควรเปลี่ยนกลุ่มทุกเดือน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ปรับตัวเอง และควรจัดกิจกรรมให้กลุ่มเข้าใจจุดมุ่งหมายอย่างชัดเจนตรงกัน

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา บุญภักดี. (2563). การจัดการเรียนรู้ยุค New Normal. *วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม*, 19(2), A1-A6.
- กาญจนา เลิศมิ่งคลชัย. (2564). การสนทนากับวิชาการไทยในหัวข้อ: มหาวิทยาลัยไทยปรับตัวอย่างไรในช่วงสถานการณ์โควิด-19. *British Council (ประเทศไทย)*. สืบค้นเมื่อ 28 ตุลาคม 2564, จาก <https://www.britishcouncil.or.th/conversations-thai-academics-how-they-are-adapting-during-covid-19>
- ชัยรีย์ บุญนาค. (2561). ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยและข้อเสนอแนะด้านยุทธศาสตร์การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปี 2564 – 2568. ในดวงสมร รุ่งสุวรรณโพธิ์ (บรรณาธิการ). *การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 2 “Graduate School Conference 2018”*, 15 พฤศจิกายน 2562. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. กรุงเทพฯ.
- ถิรวัฒน์ ดันทนีส. (2559). ผลของการใช้กิจกรรมการเรียนภาษาแบบร่วมมือในรูปแบบการเรียนรู้ร่วมกันที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับตัวอักษรและระดับตีความ. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 13(3), 19-34.
- ธีระศักดิ์ สีนชัย และพชรนันท์ สายัญห์เกษะ. (2559). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีมคู่เดี่ยว: กรณีศึกษาของโรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์*, 8(2), 69-89.
- นวพร ชลารักษ์. (2559). สภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำพูน เขต 1. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น*, 10(2), 130-141.
- นวลรดา ก้อนคำ และสมพงษ์ พันธุ์รัตน์. (2562). การศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค

- STAD. การประชุมวิชาการเสนอผลงานระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 20, 15 มีนาคม 2562. มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ขอนแก่น, 1760-1769.
- พระมหาสังเวช จนทโสภี (ศรีโคตร). (2551). การศึกษาประสิทธิภาพการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือของ พระนิสิตชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยสงฆ์เลย (รายงานผลการวิจัย).
 เลย: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาโสพล จันทร์ฤทธิ์ และคณะ. (2559). การเปรียบเทียบทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือตามเทคนิค STAD กับกิจกรรมการเรียนตามคู่มือครู. สักทอง: วารสารการวิจัย. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร. 15(2), 117-130.
- พวงรัตน์ วิเวกานนท์, คุณหญิง. (ม.ป.ป.). การสอนแบบบูรณาการ: คู่มือครูสอนทางไกลผ่านดาวเทียมสำหรับโรงเรียนปลายทาง. สืบค้นเมื่อ 28 ตุลาคม 2564, จาก http://edltv.thai.net/primary/courses/154/03_ModelofIntegration.pdf
- เพ็ญยุพา แยมศรี และคณะ. (2563). การพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย. การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ราชธานีวิชาการ ครั้งที่ 5 “การวิจัยเพื่อการเปลี่ยนแปลง (Research to Make a Change), 29 พฤษภาคม 2563. อุบลราชธานี, 335-347.
- รังสรรค์ หล้าคำจา. (2564). การจัดการเรียนรู้ยุค New Normal. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- รังสรรค์ หล้าคำจา. (2564). การจัดการเรียนการสอนพูดแบบเสมือนจริงในยุค New Normal. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- เรวดี ศรีสุข. (2562). การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative learning) ในการออกแบบจัดการเรียนการสอน. วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสุพรรณบุรี, 2(1), 5-16.
- สมบัติ คชสิทธิ์, จันทน์ อินทรสุด และ ธนกร สุวรรณพฤติ. (2560). การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนยุค Thailand 4.0. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 7(2), 175-186.
- อรชนิดา หวานคง. (2559). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21. วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, 7(2), 303-314.
- Brown, J. (2003). Promoting fluency in EFL classrooms - an article by James Dean Brown. Retrieved 28 October 2021, from <https://hosted.jalt.org/pansig/2003/HTML/Brown.htm>